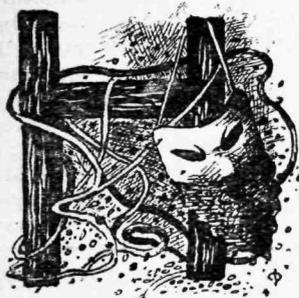

“ΕΙΝ WALZERTRAU,,

διασεδαστικωτέ-
ρα ἴσως ὅρα νυ-
κτερινῆς ἐξόδου με-
τημφισμένων εἶνε
ἢ συγκέντρωσις αὐ-
τῶν εἰς τὸ φιλι-
κὸν σπίτι, ἀπὸ τοῦ
ποῖον θὰ ἐκκινήσῃ ὁ
ὄμιλος διὰ τὴν περι-

πλάνησιν εἰς γνωστὰ καὶ ἀγνωστα σπίτια, ὅπου δέ-
χονται μετημφισμένους καὶ εἰς τὰ ὁποῖα εἰσέρχονται
ὄλοι μὲ τὸ κλειδί ἐνὸς γνωστοῦ ὀνόματος καὶ τὴν ἀ-
φαίρεσιν μιᾶς μάσκας εἰς τὴν εἴσοδον.

Τὶ γέλοια καὶ τί φωναὶ ἐκείνο τὸ βράδυ εἰς τὸ σα-
λόνι τῆς θείας Ἀναστασίας, ὅπου εἶχε δόσει rendez-
vous ἢ τρελλῆ συντροφιά ὅλων τῶν ἀνεπιγῶν τῆς καὶ
τῶν φίλων τῶν, διότι τὸ σπίτι τῆς περιποιητικῆς ὅσον
καὶ χαριτωμένης θείτσας εὐρίσκετο παρὰ τὴν πλα-
τεῖαν τῆς Ὀμοιοῖας καὶ εἶχεν ὄλας τὰς εὐκολίας τοῦ
κεντρικοῦ καὶ εὐχαρίστου—λόγῳ τῶν οἰκοδεσποτῶν
—φιλικῶν κέντρων. Ἡ εἴσοδος ἐκάστου μετημφισμέ-
νου ἐχαριετίζετο μὲ ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐπιφωνήματα.
Τὰ τρία μικρὰ ἀγόρια τῆς κυρίας Ἀναστασίας, τρία
σωστὰ διαβολάκια μὲ ναυτικά, ἐχοροπηδοῦσαν ὀλο-
λύζοντα, ἐνῶ ἡ μικρὰ ἀδελφή τῶν, διετὲς κοράσιον
μὲ καστανὰ μπουκλάκια, μὲ τὸ μικρὸν στόμα σοβαρὸν
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκπεληγμένους, παρετήρει τὴν
ποικίλην καὶ παραδόξον συντροφίαν τῆς ἐσπέρας ἐ-
κείνης καθισμένον ἐπὶ μεγάλῃς πολυθρόνας.

Αἴφνης ἡ Ἄννα, ἡ δεκαεξαετής μελαγχροινή, ἐφώ-
ναξε: «Θεῖα Ἀναστασία δὲν ἔρχεσθε καὶ σεις μαζί
μας; θὰ εἶνε τόσο εὐμορφα!

—Ἐγὼ; ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφώρεσα μάσκαν ἕως τώρα!
εἶπεν ἐκείνη.

—Ἐνας λόγος ἀκόμη περισσότερος διὰ νὰ δοκιμά-
σητε καὶ σεις αὐτὸ τὸ γλέντι» προσέθεσεν ἕνας ὑψηλὸς
εἰκοσαετής περρότος.

—Τὸ βέβαιον εἶναι, εἶπεν ἡ Ἐλένη, ἡ μεγαλειτέρα
ἀδελφή τῆς Ἀναστασίας καὶ μήτηρ τῶν δύο κορι-
τσιῶν, ὅτι θὰ εἶμαι πολὺ πλέον ἡσυχος ὅταν αἰσθάνομαι
ὅτι εἶναι καὶ ἕνας φρόνιμος μαζί μὲ ὄλους αὐ-
τοὺς τοὺς τρελλούς! Θὰ ἤμην πολὺ εὐχαριστημένη ἐὰν
ἀπεφάσιζες νὰ συνοδεύσῃς τὰ κορίτσια.

—Διατί δὲν πηγαίνεις;» εἶπε καὶ ὁ κ. Θέμος, ὁ σύ-
ζυγος τῆς Ἀναστασίας.

Τὰ μικρὰ ἐκυλίσθησαν ἐπάνω εἰς τὸ χαλί ἀπὸ χα-
ρὰν ὅτι θὰ ἴδουν τὴν μαμὰ μακαρευμένην καὶ ὑπε-
σχέθησαν νὰ ὑπάγουν νὰ πλαγιάσουν ἡσυχῶς ἅμα τῇ
ἀναχωρήσει τῆς; καὶ ἡ μικροῦλα Λιλὴ ἐπῆγεν ἤδη εἰς
τὸ κρεββατάκι τῆς, ἀφοῦ ἐφίλησε τὴν μαμὰ καὶ φοβι-
σμένη ὀλίγον πρὸ τοῦ θορύβου ἐκείνου καὶ τῶν δια-
φορετικῶν μορφῶν ἔκρυψε τὸ καστανὸ κεφάλιακι εἰς
τὰς ἀγκάλας τῆς νιαντᾶς, ὅταν ἕνας κόκκινος διάβο-
λος καὶ ἕνας μαῦρος ντομινοφόρος ἠθέλησαν νὰ τὴν
φίλησουν.

Ἐνα λευκὸν ἀταλαζωτὸν δόμινον καὶ μία μαύρη
βελουδίνη προσωπίς ἐφρέθησαν ἀμέσως διὰ τὴν Ἀνα-
στασίαν, καὶ ἡ ποικίλη συντροφιά ἀποτελουμένη ἐκ
δώδεκα μετημφισμένων, ἐξεκίνησε. Ἡ ἐσπέρα ἦτο

ἀπὸ τὰς ὥραιας ἐκείνας Ἀττικὰς τοῦ χειμῶνος νύκτας
τὰς ὁποίας θὰ ἐπεθύμουν καὶ διὰ τὸ θέρος ἀκόμη οἱ
κίτοικοι τῶν βορείων πόλεων. Τὰ τόξα τῆς πλατείας
τῆς Ὀμοιοῖας καὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου ἦσαν ἀναμμένα
καὶ πλῆθος κόσμου ἀνεβοκατέβαν· τὴν ὁδὸν πειράζων
μὲ ἄθωα πειράγματα τοὺς διερχομένους ὀμίλους· ἦτο
ἡ τελευταία Κυριακὴ καὶ ἡ κίνησις ἦτο μεγάλη. Ἀ-
πεφάσισαν νὰ μὴ πάρουν ἀμάξιας καὶ νὰ διέλθουν
περὶ τὴν φωτισμένην καὶ κοσμοπλημμυρισμένην ὁδόν.
Ἡ ἐσπέρα ἦτο τόσο ὥραια!

Εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τραπεζίτου Μέρβα ἡ ὑποδοχὴ
τῶν μετημφισμένων ἦτο ἐπίσημος καὶ λαμπρὰ· ὄλαι
αἱ πολυτελεῖς αἰθουσαι, τὰ σπουδαστήρια καὶ τὰ ἡ-
λεκτροφόριστα θερμοκήπια ἦσαν ἀνοικτά· ἐπὶ πλέον
ὁ Διάδοχος καὶ οἱ Πρίγκιπες ἐλάμπρυνον διὰ τῆς πα-
ρουσίας τῶν τὴν ἐκλεκτὴν μερίδα τῆς Ἀθηναϊκῆς κοι-
νωρίας, ἧτις εἶχε συναθροισθῆ ἐκεῖ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖ-
νο. Αἱ κυρία ἔφερον ἐξώγιους ἐνδυμασίας, καὶ οἱ κύ-
ριοι τὸ ἀσυνκρίτως κομψότερον καὶ κατὰ πολὺ ὀραιο-
τερον τοῦ φράκου, μέλαν σιόκιν. Οἱ μετημφισμένοι
ἐπετριγυρίζαν τοὺς πρίγκιπας οἵτινες συνδιελέγοντο
μετ' αὐτῶν δημοκρατικώτατα· ὅλη ἡ ἀγάπη ἢ συνδέου-
σα αὐτοὺς μὲ τοὺς ὑπηκόους, τὸν ἐφαίνετο ἐπὶ τῇ εὐ-
καιρίᾳ ἐκείνῃ ἐν ὅλῃ τῇ τῆ φυσικῇ ἐκδηλώσει.

Ἡ Ἀναστασία διὰ πρώτην φοράν εὐρεθεῖσα ὑπὸ
μάσκαν ἠσθάνθη περιεργον αἰσθημα βλέπουσα νὰ
τὴν πλησιάζουν ἀγνωστοὶ μὲ οἰκειότητα παιδικῶ φί-
λου, καὶ φίλοι τῆς ἀγλαητοὶ μὲ ψυχρὸν καὶ ἀδιάφο-
ρον βλέμμα. Εὐφυνῆς καὶ αἰσθανομένη ταχέως καὶ βα-
θέως, «vibrante» ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, εἰς κάθε εὐ-
χάριστον ἢ δυσάρεστον, ἀμέσως εὐρέθη ἐν τῷ στοι-
χείῳ τῆς, ἐντὸς τοῦ πλαισίου ἐκείνου καὶ ἀντελήφθη
ὄλην τὴν ἡδονὴν τὴν ὁποίαν παρέχει ἡ ὑπὸ τὴν προ-
σωπίδα ἐλευθερία. Ὡ, νὰ μὴ σὲ γνωρίζουν, ἐνῶ σὺ
τοὺς γνωρίζεις, νὰ ὀμιλῆς ἐνῶ οἱ ἄλλοι ζητοῦν νὰ
μαντεύσων μόνον, νὰ πειράξῃς ἐλαφρὰ ὅπως μία ἐ-
ξυπτη καὶ καλοανατεθραμμένη γυναῖκα εἰμφορεῖ νὰ
κάνῃ μὲ tact καὶ καλοσύνην μαζί, τί ἀπόλαυ-
σις! Καὶ ἐπὶ πλέον νὰ μὴ αἰσθάνεσαι ἐπάνω σου νὰ
σὲ παρακολοθηῖ τὸ συζυγικὸν βλέμμα βαρὺ, ἐπιβλη-
τικὸν καὶ ἐπιτηρητικὸν πάντοτε!

Τὸ ὥραιον, παχουλὸν ἀλλὰ καὶ λεπτὸν σῶμα τῆς
ἐπροδίδετο εὐκόλως ὑπὸ τὸ δόμινον, καὶ ἡ βελουδίνη
μάσκα ἔδιδε μυστήριον καὶ θέλητρον εἰς τοὺς λάμ-
ποντας ὀφθαλμοὺς, ἐνῶ ἄφινε ἀκάλυπτον τὸ κάτω μέ-
ρος τοῦ προσώπου μὲ τὸν στρογγυλὸν παιδικὸν πώ-
γωνα, τὸ κατακόκκινον στόμα καὶ τοὺς λευκοὺς μι-
κροὺς ὀδόντας.

Ἐκυκλοφόρει εἰς τὰς αἰθούσας ζωηρὰ καὶ εὐτυχῆς
πότε σταματώσα ἕνα γνῶριμον καὶ πότε παρακολου-
θουμένη ἀπὸ κύριον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐλκύσει ἡ χάρις
τῆς ἢ ἀπὸ κυρίαν ἧτις ἐνόμιζεν ὅτι εἶχεν ἀναγνωρίσει
φίλην τῆς.

Αἴφνης ἐστάθη. Ἀκουμβῶν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου τῆς
ἐστίας, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Λάζης παρετήρει μὲ ἀ-
διάφορον βλέμμα τὴν ποικίλην καὶ εὐθυμον συνά-
θροισιν. Οἱ ρεμβώδεις ὀφθαλμοὶ του εἶχον τὸ χροῖμα
τῆς ὑγαινεμένης του θαλάσσης, τὴν ὁποίαν καὶ κατὰ
τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐνόμιζες ὅτι ἔβλεπεν· ἡ κατατο-
μὴ τοῦ προσώπου του ἦτο τελείως ἑλληνικὴ, τὸ μαλ-
λιά, ὁ μύσταξ καὶ τὸ à la Henri IV γένειον πυκνὰ
καὶ βαθθὸς ξανθοῦ χρώματος.

Ἡ Ἀναστασία ἐνεθνήθη ὅτι κάποτε τῆς τὸν εἶχον
παρουσιάσει καὶ εἶχον ἀνταλλάξει ὀλίγας λέξεις. Τὸν

ἐπλησίασε καὶ δὲν ἤργησε νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὴν προσοχήν καὶ νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον του εὐρούσα τὴν πρὸς τοῦτο κατάλληλον συνομιλίαν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ὀρχήστρα ἤρχισε νὰ παίζῃ τὸ γλυκὺ καὶ λικνιστικὸν βάλς τῆς γνωστῆς ὀπερέττας «ein Walzer-taëum». Ὁ Λάζης παρέσυρε τὴν Ἀναστασίαν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ χοροῦ καὶ ἤρχισε νὰ βαλσάρῃ μαζί της. Ἦσαν καὶ οἱ δύο καλοὶ χορευταὶ καὶ ἐταίριαζον θαυμασίως. Ὁ Λάζης εἰς ἐκάστην στροφὴν ἐσφιγγον περισσότερο τὸ ὥραϊον σῶμα, τὸ ὁποῖον ὁ βραχίον του περιέβαλλεν ἢ χεῖρ του ἐκράτει σφιγκτὰ τὴν μικρὰν χεῖρα τῆς ἀγνώστου του, ἥτις, γοητευμένη, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ τὸ βάλς τὸ ὁποῖον ὑπερηγάτα, ἀφίνετο μεθ' ἡδονῆς τὴν ὁποῖαν ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχεν αἰσθανθῆ εἰς τὴν δίνην ὅπου τὴν ἔσυρεν ὁ ὥραϊος συγχορευτῆς τῆς.

Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Λάζης τὴν ὠδήγησε τώρα εἰς τὸ θερμοκήθιον καὶ ἐμφότεροι ἐκάθισαν ἐπὶ μικροῦ καναπέ ὑπὸ τὰ φύλλα μεγάλης λατάνας. Τὸ φῶς ἐδῶ ἦτο ἀσθενέστερον καὶ γλυκύτερον· οἱ ἦχοι τοῦ «Ὀνειρώδους βάλς» ἐφθάνον καὶ αὐτοὶ γλυκύτεροι καὶ αἰθεριώτεροι.

Ἐμειναν ἐπ' ἀρκετὸν χρόνον σιωπηλοί. Ὁ Λάζης προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ ποία ἦτο ἡ γυναῖκα ἐκείνη. Ἡ ἀπαλὴ ἐκείνη φωνὴ τὴν ὁποίαν ἡ Ἀναστασία δὲν παρεμόρφωνε πλέον, εἶπε καὶ ἄλλοτε ἀντηχῆσει εἰς τὰ ὠτά του· τὰ ἡδυπαθῆ μάτια κάποτε ἄλλοτε —τῷ ἐφάνετο— ὅτι εἶχεν ἀντικρύσει· τὸ κόκκινον στόμα ἐκείνο τὸν ἐθελεγε μὲ ἀκαταμέγλητον δύναμιν. Ποία νὰ ἦτον;

Ἐλαβε τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν ἐκείνη τῷ ἀφῆκε καὶ ἀρήρесе τὸ μαῦρον γάνυ· τὸ χεῖρ ἦτο λεπτοκαμωμένον καὶ λευκόν. Ὡ! πῶς τὸν ἔσυρεν ἡ ἀγνωστος ἐκείνη!

—Δὲν θὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ ὄνομά σας;» τὴν ἠρώτησε· «δὲν θὰ σὰς ἰδῶ πλέον ποτὲ;

Ἡ Ἀναστασία ἐσιώπη.

—Ὑποσχέθητε μοι ὅτι θὰ σὰς ξαναἰδῶ· ὅτι ὅλα δὲν θὰ τελειώσουν ἀπόψε μεταξύ μας».

—Γρουρου γρουρου! ἠκούσθη μία φωνή. Ἡ μουσικὴ εἶχε παύσει. Ἡ συντροφία μας συνθηροῦζετο διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ. Γρουρου! γρουρου! τὸ σύνθημα τῆς συναθροίσεως τοῦ ὀμίλου ἠκούσθη καὶ πάλιν.

Ἡ Ἀναστασία ἐσηκώθη. Ἔτεινε τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἀνθυποπλοίαρχον.

—Σοῦστὸ ὄνειρον» τῷ εἶπε. «Χαίρετε».

—Μὴ μοῦ λέγετε ὅτι δὲν θὰ συναντηθῶμεν πλέον!» εἶπε ζωηρῶς ὁ Λάζης. «Μὴ μοῦ τὸ λέτε».

Ἀφήρесе ἀπὸ τὴν κομβιοδόχην τοῦ ὀμίλου του δύο ἄνθη bluets καὶ τῆς τὰ ἔδωκεν.

—Αὔριον, καθάραν Δευτέραν εἰς τὸ Νέον Φάληρον» τῆς εἶπε· κάμετέ μου τὴν χάριν νὰ φορῆτε αὐτὰ τὰ ἄνθη εἰς τὸ στήθος σας· θὰ σὰς ἀναγνωρίσω δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου. Au revoir. Δὲν εἶνε ἔτσι; Ὑποσχέθητε μοι ὅτι θὰ ἔλθετε».

«Au revoir» εἶπεν ἡ Ἀναστασία.

Ὅταν εὐρέθη ἐξηλεκτομένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, ἀλόκοτον αἰσθημα ἐπλημμύριζε τὴν καρδίαν τῆς· ἕνα αἰσθημα ἀνεξήγητον, γεμάτον εὐτυχίαν καὶ χαρὰν, καί, τὸ ὁποῖον σὺδέποτε ἄλλοτε εἶχε δοκιμάσει. Ὁ ἵπνος ἤργησε πλὴν νὰ ἀποκοιμίσῃ τὰ κλειστὰ βλέφαρά της, καὶ ὅταν ἐπῆλθεν ἦτο ἀλόκοτος, ἐν εἶδος νάρκης καὶ χανώσεως κατ' ἀρχάς, ὅπου τότε ἔχανε τὰς αἰσθήσεις τελείως καὶ τότε ἠσθάνετο τὸ χαροῦμενον ἐκείνο καὶ νέον ὅλος δι' αὐτὴν συναίσθημα, συνοδευόμενον πάντοτε μὲ τοὺς μελωδικούς ἤχους τοῦ «Ὀνειρώδους βάλς».

Ὁ θύρβος παιδικῶν βημάτων καὶ φωνῶν τὴν ἐξύπνησε. Τὰ παιδιὰ εἰς τὴν τῶσον ἀργὴν ἀφύπνισιν τῆς μητρὸς των, ἐζήτουν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ δωμάτιόν

τῆς, καὶ ἡ Ἀγγλὶς παιδαγωγὸς μετὰ κόπου προσεπάθει νὰ τὰ ἀπομακρύνῃ, λέγουσα ὅτι ἡ μαμὰ ἐπλάγιασεν ἀργὰ καὶ εἶχεν ἴσως ἀκόμη ἀνάγκην ἀνσπαύσεως.

Ἡ Ἀναστασία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ ἥλιος εἶχε πλημμυρίζει τὸ εὐρύταρον δωμάτιον· ἐκοκκίνιζε τὸ φῶς τὸ διερχόμενο ἀπὸ τὰ κόκκινα παραπετάσματα καὶ τὰ δαντέλλινα μπερνετάκια, ἐσηκιάτιζεν ἐπὶ τοῦ περσικοῦ τάπητος ἕνα μεγάλο φωτεινὸν τετράγωνον καὶ ἔδιδε παιδρότητα εἰς τὴν καλαισθητὸν ἐκείνην φωλεάν, ὅπου ἔζη μία ὥραία γυναῖκα. Ἐνα βάζο μὲ μενεξέδες ἀπὸ τὸ λεπτὸν πινέλο τῆς Λασκαρίδου ἐφωτιζέτο ζωηρῶς ἐπὶ τοῦ ἀντικρυνοῦ τοίχου, ἐνὼ μία κεφαλὴ γυναικὸς, ἕνα παστὲλ ὅπως μόνον ὁ Μαθιόπουλος γνωρίζει νὰ ζωγραφίσῃ, ἔμεινε εἰς τὸ ἡμίφως· καὶ διεγράφοντο αἰθεριώτερον ἀκόμη αἱ ἐλαφραὶ γραμμαὶ αἱ χαρακτερίζουσαι τὴν ἰδιοφυίαν τοῦ καλλιτέχνου. Ἐπὶ τῆς chaise longue τὸ λευκὸν μειαξωτὸν δόμινον ἠλοῦτο ὡς φάντασμα τώρα μόνον, φάντασμα τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγων ὥρῶν ἀκόμη τῶσον ἐνέκλειε ζωὴν.

Ἡ Ἀναστασία ἐσηκώθη μὲ βραδύτητα ἐκ τῆς κλίνης. Ἐφόρεσεν ἕν μακρὸν peignoir καὶ ἐπλησίασε τὸ παράθυρον. Ἡ ἡμέρα ἦτο μία ἀπὸ τὰς ἡλιολούστους ἐκείνας χειμερινὰς, αἵτινες δὲν εἶναι σπάνια εἰς τὸν ἀττικὸν ὄριζόντα. Ἐκάθισε πρὸ τοῦ καθρέπτου τῆς. Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ μαρμάρου τῆς τραπέζης τῆς τουαλέτας, πλησίον τῶν ποικίλων μικροπραγμάτων τῶν ἀπαραιτήτων εἰς τὴν τουαλέταν τῆς νέας γυναικὸς, ἡ μαύρη μάσκα ἔκειτο ὡς μελανὸν σημεῖον, πλησίον δύο ἄνθη bluets μὴ μαπανθέντα ἀκόμη καὶ παρέκει τὰ μαῦρα χειρόκτια. Τὸ βλέμμα τῆς Ἀναστασίας ἔπευσε ἐπὶ τῆς μάσκας καὶ ἐθώπευσε τὰ κνανὰ bluets.—Εἰς τὸ νέον Φάληρον λοιπὸν σήμερον;

—Ἔξω, πρὸ τῆς θύρας τῆς, ὁ θύρβος τῶν παιδιῶν ἐπανελήφθη ζωηρότερος. «Π θύρα ἠνοιχθῆ μετὰ πατάγου καὶ τὰ παιδιὰ εἰσώρμησαν ἐντὸς τοῦ κοιτώπου».

—Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ ὅτι ἡ μαμὰ θὰ ἐξύπνησε πλέον. Εἶνε ἔνδεκα ἡ ὥρα» εἶπεν ὁ μικρὸς Παῦλος κρημασθεῖς συγχρόνως ἀπὸ τὸν λαϊμὸν τῆς μητρὸς του,

—Μαμὰ, δὲν θὰ πάμε σήμερα μαζί εἰς τὴν Κηφισιά;» εἶπεν ὁ Τοτὸς, ὁ μικρότερος τῶν υἱῶν τῆς ἀναβαίον ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς. «Δὲν ἀγαπῶ τὴν Mis Evans σήμερα, διότι δὲν μὲ ἄφινε νὰ μῶ εἰς τὴν κάμαρά σου, καὶ μὲ ἐμάλασε πολὺ. Πές, μαμάκα, θὰ μὲ πάρῃς μαζί σου;»

Ὁ ἔνδεκαετής Εὐγένιος εἶχεν ἀνασηκώσει τὸ μπερνετάκι καὶ ἔβλεπεν ἔξω. «Τί ὥραία ἡμέρα», εἶπεν, «εἰς τὴν Κηφισιά θὰ ἦνε θαυμάσια».

Εἰς τὸν μεγάλον καθρέπτην ἐφαίνετο ὁλόκληρον τὸ χαρὶεν σύμπλεγμα. Ἡ Ἀναστασία ἐκάρφωσεν ἐπὶ μακρὸν τὰ μάτια τῆς ἐπὶ τῆς εἰκόνας αὐτῆς καὶ τῇ ἐφάνη ὅτι εἶδε τὴν εἰκόνα αὐτῆς τῆς ζωῆς τῆς. Ἡ χθεσινὴ νύξ, ἡ μάσκα, τὸ δόμινον, ὁ χορὸς, ὁ ἀνθυποπλοίαρχος Λάζης, ἦσαν πραγματικότης αὐτὰ ὅλα ἢ φαντασμαγορία; Τὰ δύο bluets τῆς ἐνθύμησαν ὅτι τὴν ἐπερίμενον εἰς τὸ Φάληρον. Ὡ τὸ ὥραϊον ὄνειρον, ἠδύνατο λοιπὸν νὰ ἔχῃ συνέχειαν;

Τὰ παιδιὰ ἐκάθηντο ἡσυχὰ βλέποντα τὴν μητέρα των ἀφηρημένην καὶ μὴ προσέχουσαν. Τὰ ἐφίλησεν, ἀπεσπάρθη ἡσύχως ἀπὸ τὰς περιπτύξεις των καὶ ἔκαμε ἕνα γῦρον ἐντὸς τοῦ δωματίου. Ἐμειναν ἀφηρημένη καὶ σκεπτικὴ. Ποῦ θὰ ἐπῆγαιεν; εἰς τὸ Φάληρον ὅπου τὴν ἐπερίμενον ὁ Λάζης, ἢ εἰς τὴν Κηφισίαν ὅπου τὴν οἰκογένειάν της; Ἐκὺνταξ μὲ θωπευτικὸν βλέμμα τὸ λευκὸν δόμινον, τὴν βελουδίην μάσκαν καὶ τὰ κνανὰ ἄνθη. Ὅλα αὐτὰ τῇ ἐφάνησαν ὡς μία εὐμορφη, ἀλλὰ ξένη σελεῖς παρενθεθεῖσα εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τῆς.

Ἐξῶ εἰς τὸν διάδρομον ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ συζόγου τῆς.

Ἀποφασισμένη τώρα πλέον, ἐστράφη πρὸς τὰ παι-

διὰ καὶ εἶπε μὲ ἄτονον φωνήν: «Εἰπέτε εἰς τὴν Mis Evans νὰ πῆν περίπατον μόνον τὴν Λιλή μέσα εἰς τὸ ἀμαξάκι της· σεῖς θὰ ἔλθετε μαζί μου, θὰ πάμε εἰς τὴν Κηφισσιὰν ἀμέσως μετὰ τὸ πρόγευμα».

Καὶ ἐνῶ τὰ παιδιὰ ἐξήρχοντο εὐχαριστημένα καὶ χοροπηδῶντα, ἐκεῖνη ἐπῆρε τὰ blquets εἰς τὰ χέρια της, ἤνοιξεν ἓνα βιβλίον καὶ τὰ ἐτοποθέτησε προσεκτικῶς μεταξὺ δύο φύλλων. Ἐπειτα ἐκάθισε πρὸ τοῦ μικροῦ κομποῦ γραφείου της, ἐστήριξε τὸ κεφάλι της μελαγχολικὰ εἰς τὸ ἓνα χέρι, ἐκλείσε νὰ μάτια καὶ ἐψιθύρισεν: «Ein Walzertraum?»

ΔΑΦΝΗ ΔΩΡΑ

ἀντικριτικῆ, θὰ ἐπεκαθῆ καὶ εἰς ἄλλας τέχνας μὴ ἐξαιρουμένης οὐδὲ τῆς κοινοβουλευτικῆς.

Καὶ τότε δὲν θὰ διαβῶζῃ καὶ δὲν θ' ἀκούῃ κανεὶς ἄλλο παρὰ ὄβρολογία.

Ὁ Σιμόνι τελειώνει τὸ ἄρθρον του μ' ἓνα ὥρατον φιλοφρόνημα τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ εἰς τὸν Μπράκο.

«Εἰς τὴν κριτικὴν—γράφει—ποῦ δὲν σοῦ ἀρέσει καὶ εἰς ἄλλην—τὴν πολυπληθεστέραν βίβλια—ποῦ σοῦ ἀρέσει ἀπαντᾶς ἀνεκαθὲν θαυμάσια. Ἐξακολούθησε» ἀπαντᾶς κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ εἰς τὸ μέλλον: Γράφε ὥρατας κωμωδίας».

Η ΑΝΤΙΚΡΙΤΙΚΗ

Ὁ Ροβέρτος Μπράκο, γράφων πρὸ τινος εἰς τὸ θεατρικὸν περιοδικὸν «Τίρσο» ἐξέφερε τὴν γνώμην δι, οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς πρῶπει ν' ἀπαντοῦν εἰς τὴν κριτικὴν καὶ ν' ἀνασκευάζουν δια πεπλαγημένα καὶ ἀνακριβῆ γράφουν οἱ τελευταῖοι αὐτοὶ—νὰ γίνεαι δ, ἑλὰθ ἓνα εἶδος κριτικῆς τῆς κριτικῆς.

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς, κατὰ τὸν Μπράκο, ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ ὑπερασπίζῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ μὴ ἀφίγη τὸν καθένα νὰ λέγῃ δι' αὐτὸ ὅ,τι θέλει.

Πολὸ πιθανὸν νὰ γράφῃ ὁ κριτικὸς δι' ἓν ἔργον δὲν ἔχει ἀξίαν. Ὁ συγγραφεὺς θ' ἀνασκευάζῃ τὴν γνώμην αὐτὴν καὶ θὰ δεῖξῃ ποῦ ἐγκτεῖται ἡ ἀξία τοῦ ἔργου.

Εἰς τὸν Μπράκο ἀπαντᾶ ὁ Ρενᾶτο Σιμόνι καταδεικνύων μὲ λογικώτατα ἐπιχειρήματα, δι' ἡ κριτικὴ τῆς κριτικῆς θ' ἀποτελέσῃ ἓνα εἶδος φαύλου κύκλου καὶ ἀντὶ νὰ καταστήσῃ καταφανεστέραν, τοῦναντίον θὰ ὑποβιβάζῃ τὴν ἀξίαν τὴν ὁποῖαν δυνατὸν νὰ ἔχῃ ἓν θεατρικὸν ἔργον.

Ὁ κριτικὸς θὰ προσπαθῆ νὰ καθορίσῃ τὴν ἀξίαν τῆς κωμωδίας ἢ τοῦ δράματος καὶ ὁ συγγραφεὺς θὰ καταγγίλεται κατόπιν εἰς τὸ νὰ καθορίσῃ τὴν ἀξίαν τοῦ κριτικοῦ.

Ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ σκεφθῆ λογικώτερον, πτεῖς ἐκ τῶν δύο θὰ εὐρίσκειται ἐν τῷ δικαίῳ;

Ἴσως—γράφει ὁ Σιμόνι—νὰ νομίσουν μερικοὶ δι' χρειάζεται αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἢ συζήτησις διὰ νὰ ἐκδέσονται τὰς γνώμας των καὶ ὁ συγγραφεὺς καὶ ὁ κριτικὸς.

Ἀλλὰ ὁ μὲν πρῶτος ἐκ τῶν δύο, τὴν γνώμην του τὴν ἔχῃ ἤδη ἐκφέρει εἰς τὴν παράστασιν, ὁ δὲ δεύτερος εἰς τὴν κριτικὴν.

Ἐὰν τὸ κοινὸν δὲν ἠγνόησε τὰς γνώμας αὐτὰς εἰς τὴν παράστασιν καὶ εἰς τὴν κριτικὴν τῆς κριτικῆς;

Ἀπὸ ὅλα ὅσα γράφει ὁ κριτικὸς εἰς δύο καὶ τρεῖς, πολλάκις στήλας, ἓνα πρᾶγμα ἀντιλαμβάνεται ὁ ἀναγνώστης: δι' δηλαδὴ τὸ ἔργον εἶνε ὥρατον ἢ ἀσχημον. Τὸ ἴδιο θὰ καταλάβῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἀντικριτικὴν τοῦ συγγραφεῖος.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ συγγραφεῖς ὁ ὁποῖος νὰ εἴπῃ δι' τὸ ἔργον του εἶνε ἀσχημον, ὁ ἀναγνώστης τῆς ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ θὰ δώσῃ περισσοτέραν πίστιν εἰς τὸν κριτικὸν, ποῦ ἔχει συνειθισθῆ νὰ τὸν ἀκούῃ τακτικὰ καὶ ἔχει εἰς αὐτὸν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, ἀπὸ τὴν κρῖσιν του δὲ περιμένει νὰ φωτισθῆ διὰ ν' ἀποφασίσῃ εἰς ποῖον θεῖατρον θὰ ὑπάγῃ τὸ βράδν.

Ἄλλ' ἔρχεται τώρα τὸ ἐρώτημα: ἔχει τὸ δικαίωμα ὁ καθένας νὰ κατηγορῆ τὰ ἔργα μας;

— Φαίνεται δι' τὸ ἔχει—ἀπαντᾶ ὁ Σιμόνι.

Ἡ θεατρικὴ τέχνη ἔχει πολλὰ καλὰ, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὰ κακά της. Καὶ ἐν ἀπὸ αὐτὰ εἶνε νὰ ἀνέχονται οἱ συγγραφεῖς τὰς δυσμεγεῖς κριτικὰς.

Ἄλλως τε ὑπάρχουν καὶ εὐμεγεῖς καὶ αὐταὶ ἀκριβῶς εἶνε ἐκτεῖναι ποῦ ἔχουν μεγαλειτέραν σημασίαν.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτὸ. Ὅταν ἄπαξ καθιερωθῆ ἡ

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΤΗΣ ΣΕΡΣΙΑ

Τὸν Μάρτιον τοῦ 1910 ἀνεργουμένης ἐκκαφῆς ἐν τινι ἰδιοκτησίᾳ Γάλλου πολίτου ἐν Σερούλ τῆς Ἀλγερίας, ἀνεκαλύφθη αἰφνης ὥρατον ἀλλὰ παραμορφωμένον πω: ἄγαλμα τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς τεμάχια ἐντὸς τοῦ εἰδᾶφου.

Κατόπιν συζητήσεων, ἤχθησαν οἱ ἀρχαιολογοὶ εἰς τὸ συμπέρασμα δι' ὁ Ἀπόλλων οὗτος ἦτο ἀντίτυπον ἄλλου ἑλλην. προτύπου, ἢ δ' ἐκτέλεσις του ἀνήγετο εἰς τὸ τέλος τοῦ Β' μ. Χ. αἰῶνος. Πρόκειται περὶ τύπου ἀγνώστου εἰσέτι. Τὸ ὕψος εἶνε 2 μ. καὶ 10 ἐκ. Τὸ ἄγαλμα παραμένει ἔκτοτε ἐν τινι δωματίῳ τοῦ δημαρχεῖου τῆς Σερούλ, ἤδη δὲ ἀνεκινήθη τὸ ζήτημα ἐν τὸ ἄγαλμα ἀνήκει εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ κτήματος ἢ εἰς τὸ Κράτος.